

попадатъ предъ спусналата се огнена завеса отъ предградния огънь на врага и се размисатъ въ смъртоносната вихрушка.

Какво стана съ тия израстнали. въ мигъ предъ погледа ми великани? Кжде изчезнаха? Мигаръ минаха здрави и читави огнената завеса? Или пъкъ останаха въ самата нея за да я превърнатъ съ своитѣ духове на новастѣна, която да не позволява на врага да отиде по-нататкъ? Отъ тѣхъ никой ли нѣма да се върне? И на моя нѣмъ въпросъ поручикъ Атанасовъ съ напълно спокоенъ гласъ се сбогува съ менъ.

— До виждане, Тихоле, — и като се обърна къмъ останалитѣ при него десетина момчета, той отривисто изкомандва: — Напредъ къмъ скалитѣ!

И азъ гледамъ какъ той и неговитѣ войници излизатъ изъ окопа, потеглятъ въ единъ отъ съобщителнитѣ ходове и щомъ се приближаватъ до предградната огненастѣна, тѣ сж покосени заедно съ поручикъ Атанасовъ . . . Тѣ намѣриха най-после спокойствието, а азъ кога?

Началницитѣ сж избити, войницитѣ сж останали единици, малки групички, отъ които се вижда, колко много сериозно става положението, дори критическо. Трѣбва нѣкаква свръхестествена сила да се роди и замѣсти избититѣ, или отстѣпващитѣ останки отъ 13-а и 16-а роти, които повличатъ и остатъцитѣ отъ 11-а рота, и тая нова група отъ полубезумни, оглушѣли и занѣмѣли хора, се отправя къмъ скалитѣ въ тила на позицията. На мѣстата си бѣха останали единъ взводъ отъ 2-а рота на 45-и полкъ и единъ взводъ отъ 3-а рота. Взвода отъ първа рота е плененъ, а другия едва се изтегля при другитѣ отстѣпили части. Тия взводове сж се задрѣстили въ скалитѣ и съвсемъ не знаятъ, за унищожаването и отстѣпването на ротитѣ отъ 11-и полкъ. Тѣхниятъ героизъмъ отиде напусто . . . и тѣ сж сломенни . . .

Всѣки мой опитъ да спра отстѣпващитѣ части отива на халосъ. Никой не ме чува, никой не иска да се подчинява. Войницитѣ не разбиратъ какво искамъ отъ тѣхъ. Опититѣ ми да съобща на командиря на полка оставатъ само желание. Телефоннитѣ съобщения сж скжсани, а между менъ и командиря се е издигнала огнената завеса